

Christ's eternal glory

Šventosios Dvasios įkvėptas Šv. Paulius rašo apie Kristaus viršenybę: „**Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos Kūrinijos pirmgimis. Ir jis yra Kūno Bažnyčios galva**“ (Kol 1, 15. 18). Dievo noras dalintis Savo Dieviškuoju gyvenimu su mumis yra įgyvendintas žmonijos galvoje, būtent Jėzuje Kristuje. Švęsdami Jo išengimą į dangų, mes išreiškiame savo krikščionišką viltį, kad mes, kurie dalijamės Jo dieviškuoju gyvenimu čia, taip pat būsime iškelti į tą amžinąją šlovę, kur mūsų Galva nuėjo prieš mus, kad galėtume amžinai gyventi mūsų Tėvo Karalystėje. Tai Dievo planas visai žmonijai.

 Kristaus žengimas į dangų – Rembrandt v. Rijn (WGoA)

Kristaus prisikėlimas rodo, kad mūsų gyvenimas negali baigtis mirtimi ir kapu; Kristaus žengimas į dangų rodo, kad mūsų amžinasis likimas – tai būti su mūsų Dangiškuoju Tėvu. **Jėzus buvo „pavyzdinis žmogus“ visai žmonijai, tam Jis atėjo į šį pasaulį, kad mokytų mus apie begalinę Dievo meilę ir parodė mums šventumo, teisingumo ir gerumo pavyzdį.** Būdamas žmonijos galva, Jis gyveno pilnatvės kupiną gyvenimą, atiduodamas Save iš meilės Dievui ir žmonėms. Mirdamas ant kryžiaus už žmonių nuodėmes, Jis sutaikė nuodėmingą žmoniją su Dievu Tėvu, kuris Jį prikėlė iš mirties Šventosios Dvasios galia (plg. Rom 8, 11). Prisikėlęs Gelbėtojas mokinių akivaizdoje buvo paimtas į dangų „ir debesis jį paslėpė nuo jų akių“ (Apd 1, 9). Kuomet Jėzus išengė į dangų, o mokiniai „akių nenuleisdami, žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, štai prie jų atsirado du vyrai baltais drabužiais ir prabilo: „**Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų**“ (Apd 1, 10-11). Jėzus pasakė savo mokiniams: „Mano Tėvo namuose daug buveinių. Antraip argi būčiau sakęs: ‘Einu jums vietos paruošti!’? Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir aš“ (Jn 14, 2-3).

Taigi, Viešpaties įžengimu į dangų yra atskleistas žmonijos likimas. **Krikščionybė yra gyvenimo kelias, vilties ir asmeninės pilnatvės religija. Žmogus pradeda „pilnai gyventi“ tikrai susivienijęs su Dievu, bet taip jis nepraranda savo asmeniškumo.** Žmogaus gyvenimo dinamizmas prasideda užsimezgu gyvybei, jam augant bei formuojantis dar motinos iščiose. Po gimimo žmogiškieji potencialai yra suvokiami ir įgyvendinami. Kiekvienas Jėzuje gali rasti „gyvenimo pilnatvės“ idealą, kuris jį nuves pas Tėvą. **Kai žmogus atsisako nuodėmingo, savanaudiško ar netikro gyvenimo, kuomet žmogus pasirenka gyvenimą pagal „Kalno pamokslą“ (plg. Mt 5, 6, 7 skyr.), jis pasirenka prisikėlimą savo kasdieniniame gyvenime, ir jis iš anksto pradeda patirti amžinąjį gyvenimą su Dievu čia, žemėje; prisikėlusio Kristaus gyvenimas ima tekėti į jį. Jam mirtis tampa tik vartais į jo likimą. Dievas jį prikels ir duos jam Savo šlovingojo gyvenimo dalį. Todėl įžengimas į dangų nėra skirtas vien tik Kristui, bet ir kiekvienam praktikuojančiam krikščioniui. Taigi, turime gyventi šia viltimi, savo gyvenimu šlovindami Dievą, bei įgyvendindami per Kristų mums skirtą Dievo planą. „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius“ (Jn 11, 25-26).**

Melksimės: Dieve, mūsų Tėve, nudžiugink mus Savo Sūnaus įžengimu į dangų, kad galėtume eiti paskui Jį į naują kūriniją, nes Jo įžengimas į dangų yra ir mūsų pergalė bei garbė (iš Sekmadienio mišių).

Tėvas J. Mariakumar ir Mery Pereira